

44

אַחַטָּה בַּחַטָּה בּוֹקֵס

יוֹסֵפָה שֶׁפְּשָׁפָה אֶזֶן אַחַת, וְאַחַר כֵּן אֶת הַשְּׂנִיָּה. הִיא לֹא מִמָּשׁ
הָאֵמִינָה שֶׁהִיא שָׁמְעָה מֵה שֶׁהִיא שָׁמְעָה.
"אֵיךְ אָמַרְתָּ שְׁקוֹרָאִים לִּי... מִי־שָׁהוּ שְׁאִמְרָתְךָ?" הִיא שָׁאַלָה אֶת
הַפִּיל לִיִּתֵר בְּטָחוֹן.

"אַחַטָּה בַּחַטָּה בּוֹקֵס", אָמַר הַפִּיל.

אִז חָשְׁבָה יוֹסֵפָה, שְׂאוּלִי הוּא מִתְכַּנֵּן לְאַחַטָּה בַּחַטָּה בּוֹקֵס
אַחַר. מִי יוֹדֵעַ, אוּלַי יֵשׁ הֶרְבֵּה אַחַטָּה בַּחַטָּה בּוֹקֵסִים
בְּעוֹלָם!

הִיא הִסְתַּכְּלָה עַל הַשׁוּעָל. עַל הַדָּב. עַל הַגִּי'רָפָה וְעַל הַקּוֹפִיף. הֵם
כֻּלָּם נִרְאוּ מְבַהֲלִים מְאֹד. בְּדִיוֹק כְּמוֹ שֶׁהִיא הִיָּתָה בְּטוּחָה תָּמִיד
שְׁאִמְרִים לְהִרְאוֹת כְּאִשֶּׁר מְדַבְּרִים עַל אַחַטָּה בַּחַטָּה בּוֹקֵס.
"אַתֶּם... מִפְּחָדִים מִמֶּנּוּ?" יוֹסֵפָה שָׁאַלָה אֶת הַחִיּוֹת.

"כִּפֶּךְ... כִּפֶּךְ... כִּפֶּךְ... כִּפֶּךְ", רָעְדוּ כָּל הַחִיּוֹת, בְּקוֹלוֹת גְּבוּהִים
וּנְמוּכִים, שְׁמַנִּים וְרָזִים, וְהִתְקַרְבוּ קְרוֹב זֶה לְזֶה מְרֹב פֶּחַד וְאִמָּה.

”מי זה אחטה בחטה הזה?” שאלה בחשדנות בילי. היא הייתה בטוחה שמעולם לא שמעה על שום יצור בשם כזה. ”מנין את מכירה אותו?” שאלה את יוספה. ”קראת עליו בספר 'אוצר החי והצומח'?” יוספה שתקה ולא גלתה. יכול להיות שאם תגלה, בילי תתנהג כמו דויד אחיה.

במשך שנים זה היה קורה, אותו הספור ממש, מדי ערב מחדש. דויד היה מגיע לישן קצת אחריה. מכבה את האור ונכנס למטה שלו שבקצה השני של החדר, מאחורי שלחן הכתיבה.

באותו רגע, מתוך החשכה, היה אחטה בחטה בוקס מתחיל לבקע. יוספה תמיד חשבה לעצמה, שהוא יצור שאוהב חשך. לא סתם אוהב. החשך הוא האכל שלו. ברגע שהיה חשך ממלא את החדר, היה אחטה בחטה בוקס הנורא מזדחל ויוצא לו מתוך מאורת הסתרים שלו, ומתחיל למלא ידיו בחשך שבחדר, ולאכל לתאבון. אם היו משאירים את האור מכבה עוד ועוד, היה אחטה בחטה יכול לבלס ולבלע עוד ועוד חשך טעים. וככל שהיתה בטנו מתמלאה, היה מתגדל ומתחזק לו מרגע לרגע.

ואז, היתה היא צריכה להתחיל לריב עם דויד. ”תדליק את האור!” היתה יוספה קוראת, ”מספן לישן בחשך כזה! אחטה בחטה בוקס יבוא ויתפס אותנו!”

"מי זה אחטה בחטה בוחס?" היה דויד אומר, במקום לרוץ ולהדליק את האור. "אין כאן שום אחטה בחטה!"

לדויד אף פעם לא היה אכפת מדברים מספנים. הוא היה רוכב על האופנים בלי ידיים, וקופץ מעל גדרות גבוהות. אולי לכן לא חשש גם מאחטה בחטה בוקס?

אבל יוספה הרגישה, שלא זו הסבה. כשהיתה שוכבת מתחת לשמיכה, וצופה איך אחטה בחטה בוקס, היושב על הפסא לצד שלחן הכתיבה, משמין לו מהחשך שהוא זולל, ומקבל פרוץ נפוח ומבהיל עם אף רחב ועם שנים ארכות - היא לא היתה מאמינה שיש מישהו בעולם שיכול לא לפחד מיצור כל כך נורא.

"איפה הוא? איפה הוא?" היה דויד אומר. "אין כאן שום דבר. אתם מדמינת דמיונות לילה".

"זאת לא חכמה שאתה לא רואה", היתה יוספה קוראת. "מהמטה שלך אי אפשר לראות אותו. הוא מאחורי השלחן. אבל גם אתה צריך להזהר, עוד מעט, כשהוא יהיה חזק מספיק מרב החשך, הוא יבוא גם אליך ויתפס אותך!"

"שיבוא, שיבוא, אני לא מפחד", היה דויד מלגלג, "וגם את יכולה לא לראות אותו. פשוט תסובבי את הראש לצד השני".

יוספה היתה מנסה.

היא היתה מתאמצת להסתכל לצד השני ולא לראות. אבל איך זה יכול היה לעזור? בחדר היה החשך נעשה עמוק

יותר ויותר, והיא ידעה שאחטה אוכל ממנו עוד ועוד, אוכל ומתחזק. אם לא יעשו שום דבר, הוא יקפץ ויתנפל עליהם בסופו של דבר. אחרי כמה דקות, כשכבר היו לו צפרניים ארכות ממש, והידים שלו היו חזקות כמו ברזל, היא לא הייתה יכולה להרשות לזה להמשיך, והייתה רצה ומדליקה את האור.

”תכבי מידו!” היה דויד כועס. ”אני אגיד אותך לאמא!” טוב, לא היה אכפת לה שיגיד לאמא. העקר שבינתיים, אחטה היה בורח לו אל המאורה שלו, והם היו נצלים. לפעמים הייתה משאירה אור קטן דלוק, וכך החשף לא היה גדול מספיק ואחטה בחטה לא היה יוצא מן המאורה. הוא לא סובל אור. אבל בדרך כלל דויד לא הסכים. ”תפסיקי לפחד וזהו!” הוא היה אומר. ”סתם ילדנת פחדנית. והאור מפריע לישן”.

יוספה לא פחדנית. היא ילדה גבורה. אבל אם דויד לא יודע להזהר, לפחות היא צריכה הייתה לשמר! כן, היא ילדה קטנה אחת, הייתה צריכה לשמר גם על עצמה וגם על דויד הגדול. היא בעצמה הייתה צריכה לחשב על כל הפתרונות ועל כל הרעיונות, כי דויד היה רק אומר שהכל שטויות, וזהו זה.

כשגדלה יוספה, היו לה כמה פתרונות מצלחים נגד אחטה בחטה בוקס. היא כבר לא דברה עליו, דויד ממילא לא הקשיב, אבל בעצמה הייתה דואגת להתארגן נגדו, מדי לילה

בְּלִילָה. פְּתוּרֹן טוֹב אֶחָד שֶׁמְצָאָה, הִיא לְהַדְלִיק בְּשֶׁקֶט טִיפּ
עִם סְפוּרִים. כְּשֶׁהִיוּ מְסַפְּרִים סְפוּר מְעַנֵּין, הִיא אֲחֻטָּה בְּחֻטָּה
בוֹקֵס מִתְחִיל לְהִקְשִׁיב וְשׁוֹכַח לְאָכֵל חֶשֶׁף. כִּכָּה הוּא לֹא הִיא
גְּדֹל וְלֹא מִתְחַזֵּק, וְלֹא נֶעֱשָׂה מְסַכֵּן וּמְפָחִיד. הִיוּ לָהּ עוֹד
פְּתוּרוֹנוֹת. וּבְכָל זֹאת, הִפְחֵד תָּמִיד הִיא שָׁם, וְאַחֻטָּה הִגִּיעַ
מִדֵּי עָרֵב, וְתָמִיד צְרִיכָה הִיְתָה לְהִתְמוּדָד מוּלוֹ. וְתָמִיד לְבַד.

וְעַכְשָׁו, כָּאֵן בֵּיעֵר הֶרְחוּק, הִיא שׁוֹב אֲחֻטָּה בְּחֻטָּה בוֹקֵס.
הוּא הִיא קְרוֹב. הוּא הִיא אֲמֵתִי. הוּא הִיא מְפָחִיד מְאֹד מְאֹד,
וְכָל הַחַיּוֹת רָעֵדוּ.

"מִי זֶה אֲחֻטָּה בְּחֻטָּה בוֹקֵס?" שָׁאַלָה שׁוֹב בִּילִי. "הוּא נִמְצָא
כָּאֵן בֵּיעֵר?"

"אֲחֻטָּה בְּחֻטָּה הוּא יְצוּר מְפָחִיד וְנוֹרָא", הִסְבִּיר הַפִּיל. "לֵיעֵר
הוּא לֹא נִכְנָס, אֲבָל תָּמִיד אֶפְשָׁר לְפַחֵד שְׁאוּלֵי פְעַם יִכְנָס.
בְּנִינוּ מְלַכּוּדוֹת כְּדִי לְהִתְאַמֵּן וּלְנַסּוֹת, וּכְשֶׁהִיוּ לָנוּ מְלַכּוּדוֹת
מְסַפִּיק חִזְקוֹת, אוּלַי נִנְסָה לְתַפֵּס אוֹתוֹ פְעַם".

"וְאֵיפֹה הוּא כֵּן נִמְצָא?" רָצְתָה בִילִי לְדַעַת.
"הוּא מְסֻתָּבֵב לְיַד קִצֵּה הַיַּעַר כָּל עָרֵב, כְּשִׁיּוֹרְדַת הַחֲשֵׁכָה.
מִי שֶׁמִּתְקָרֵב לְשָׁם, רוֹאֶה אוֹתוֹ. בַּיּוֹם הוּא גָר בְּתוֹךְ מְעָרָה
בְּפֶתַח עֵמֶק הַהַדִּים".

"אוּי, בְּדִיוֹק לְשָׁם אֲנַחְנוּ צְרִיכוֹת לְהִגִּיעַ!" צָעָקָה בִילִי. אָהָה,
גַּם הִיא פְּחָדָה! "יוֹסֵפָה, הַמְּפָתַח שְׁלָנוּ נִמְצָא בֵּין הָרִים
וְהַדִּים..."

"שם לא תוכלו לעבר", אמרו כל החיות.
"אחטה בחטה בוקס הוא היצור הכי מפחיד בכל העולם",
אמר הפיל, וכל העומדים בקרחת היער התקרבו זה לזה,
פוחדים ורועדים, רועדים ופוחדים.
"יש לו שנים ענקיות!" אמרה הג'ירפה.
"יש לו אגרופים של פלדה!" נקשו שניו של השועל.
"הוא גבוה גבוה, עד לב השמים!" רטט הדב בכל גופו.
"זה החשוף, שמגדל אותו", יוספה הסבירה לכלם, "החשוף
שהוא אוכל".
וכשפלם רעדו אתה, התחשק לה רק להמשיך לעמד ולפחד
אתם ביחד עד עולם.

33

לְחֵשִׁים בַּחֹלוֹת

“נאקה? מה זה נאקה?” השאלה נמלטה, קולנית, מפיה של יוספה. היא הייתה בטוחה לגמרי שהיצור הזה הוא גמל, וּשְׁלֹא יגיד סתם שגם בזה היא טועה.

“נאקה – זו הגברת של הגמל. למדנו על זה בשעור לשון! את לא זוכרת?” בילי נשמעה מרצה מאד מהעבודה שהיא כן זוכרת יפה כל כך. “אדון איל וגברת כבש, אדון שור וגברת פרה... עם המורה שושי, נו! בטח לא הקשבת אז בשעור”.

“יפה אמרת!” שבחה הנאקה את בילי, בעוד יוספה מוחה בעלבון: “אני הקשבת, בטח שהקשבת!”

“בפעם אחרת את יכולה להקשיב טוב יותר”, המליצה הנאקה. “תמיד טוב להקשיב למבגרים ממן, זו עצה טובה לחיים. בפרט פדאי להקשיב למורות!”

יוספה שתקה בזעף.

“אם תאזינו לאשר מלמדים אתכן, יהיו לכן גם נימוסים

טובים יותר", העירה הנאקה. "הנה, זה כבר דקה לפחות מאז שנפגשנו, ואף אחת מכן לא העלתה בדעתה לומר שלום!" נענעה בראשה. "האם האמהות שלך אינן מלמדות לומר שלום?"

"שלום!" בילי הסמיקה ונבוכה. היא דוקא מקפידה לומר שלום כשנפגשים, אבל נדמה שאמא שלה אף פעם לא הדגישה את הכלל הזה לגבי גמלים - או נאקות. יוספה נותרה חתומת פה.

במקום הסוס האצילי שהתפונה לפגש - היה כאן עכשיו הגמל הזה! ה... גמלה... ולה דוקא לא התחשק לקרא לה נאקה. אילו שפתים עבות יש לה, ואיך שהן מתנועעות כשהיא מדברת. וכמה שהשנים שלה גדולות! יוספה הגיעה למסקנה שהיא אינה אוהבת גמלים כלל וכלל.

"שלום גם לך", הנאקה חשפה שניה לעבר בילי בחיוך צהב. היא צפתה גם לברכת השלום של יוספה, אך זו רק החמיצה פנים. "אתן צריכות לשמח על שפגשתן אותי!" צינה הנאקה. "אני אוביל אתכן בדרך הטובה הישר אל שער היער, מרחק של חמש שעות ושלושים ושבע דקות, אם הולכים במסלול הנכון".

"את מתכוננת ש... נרכב על הגב שלך?" תקנות פתאום נעורה ביוספה. אולי זה היה פשר הסוד שהרגישה? גם על נאקה, כמו על סוס, אפשר לרכב כדי לצלח את המדבר!

"הו, מה פתאום!" הנאקה הזדעזעה. "הגב שלי נועד לשמושי שלי. האם את היית רוצה שאחרים ירכבו על גבך?" יוספה רצתה לומר שעל הגב שלה פשוט אין אפשרות לרכב. הוא מאנף ולא מאזן, ואי אפשר לשבת עליו בלי לפל. אחרת, בודאי הייתה מסכימה לעזר ולסחב אחרים, אם היו מבקשים ממנה!

אבל אז הסתכלה על הדבשת הגבשושית של הנאקה. גם הגב הזה לא נראה כמו גב שאפשר לשבת עליו בלי להתגלש. "אל תדאגי, גברת נאקה", ביולי אמרה בחביבות. "אנחנו לא צריכות לרכב, נוכל ללכת ברגל, לצידך. העקר שיהיה לנו מי שמכיר ויראה לנו את הדרך". יוספה בטטה בחול.

ללכת ברגל. זה הן יכולות לעשות גם בלי שום גמל, סוס או נאקה שיצמד אליהן ויפריע להן לפטפט בנחת, כפי שעשו עד הנה. ומה כבר אפשר להסתבך בדרך, כשרואים באפק את היער שאליהם רוצים להגיע?

היא שמרה על מרחק של צעד או שנים מבילי והנאקה, שנראו כבר כמעט ידודות.

"את הדרך אני בהחלט יודעת!" הנאקה חיכה שוב בשניה הצהבות. "הנה, אספר לכם ספור יפה, פעם הגיע לכאן איש זקן, קשיש. הוא עמד ממש פה, בתחלתו של המדבר, וחשש להכנס. הלא זהו מדבר שממה וציה, נחש ועקרב,

תהו ותעותוע... הזמנתי אותו להצטרף אלי. 'אני יודעת את הדרך, אמרתי לו, והוא האמין לי. סף הפל, הלכתי את הדרך הזו למעלה מעשרים וחמש אֶלֶף פֶּעַם, יום אחר יום.

חם היה, אבל הדרך הייתה ישרה וקלה. אחרי שעתים ושתי דקות של צעידה, עצרנו ליד הבאר, בצלו של עץ הדקל. זה מין נוה מדבר, שאני תמיד נחה בו באמצע המסלול. נחנו שם עשרים ושמונה דקות בדיוק,

כמו שאני רגילה, ואז המשכנו. אל שער היער הגענו בשלום תוך חמש שעות ושלושים ושבע דקות בדיוק.

הנאקה התחייכה לעצמה ושתקה דקה ארוכה מאד.

"וימה קרה אז?" יוספה הרגישה מכרחה לשאל, על אף שהנאקה לא הייתה חביבה, ועל אף שהספור לא נדמה מרתק במיוחד. בכל זאת, ספור זה ספור.

"הגענו", הנאקה התבוננה בה

כֵּאלוֹ זֹו הִיְתָה שְׂאֵלָה טְפֹשִׁית. "הִגַּעְנוּ בְּשָׁלוֹם. זֶה סוּף
הַסְּפוּר", הִיא הִדְגִישָׁה.
יוֹסֵפָה כִּחְכֹּחָה בְּגֵרוֹנָה.
מָה הָעֵינֵן לְסַפֵּר סְפוּרִים כְּאֵלֶּה? סְפוּרִים, צָרִיף שְׂיִקְרוּ בָּהֶם
דְּבָרִים מְעַנְיָנִים, אַחֲרֵת אֵין שׁוּם טַעַם לְהַשְׁקִיעַ זְמַן וּלְהֶאָזֵן
לָהֶם!

הִיא הִצִּיצָה אֶל בִּילִי.
בִּילִי לֹא נִרְאָתָה כְּאֵלוֹ מְצָאָה פָּגָם בְּסְפוּר. "נִרְאָה שְׂאֵת יוֹדַעַת
אֶת הַדֶּרֶךְ הַיָּטֵב", הִיא אָמְרָה בְּשִׂמְחָה, "טוֹב לָלֶכֶת עִם מְלוֹה
מְנַסָּה כְּזֹאת!" וְקִרְבָּה עוֹד אֶל הַנְּאָקָה, חוֹסָה בְּצֵלָה הַגָּדוֹל.
"יְלֵדָה חֲכָמָה", הַנְּאָקָה רוֹתָה נַחַת. "זֶה בְּדִיוֹק מָה שְׂרָצִיתִי
לוֹמְרִי!"

יוֹסֵפָה הַפְּנִתָה מִבֶּטֶה מֵהֵן וּבִהְתָּה לְעֵבֶר הַגְּבָעוֹת. חֲבַל. דּוֹקָא
הַדֶּרֶךְ שְׂאֵלֶּיהָ פְּנִתָה הַנְּאָקָה, נִרְאָתָה אֶפְרוּרִית וְרִיקְנִית.
מְסָבִיב, הָיוּ הַגְּבָעוֹת צְבָעוֹנִיּוֹת יוֹתֵר, כְּמוֹ דֶק מְעַנְיָן רַחֲף
מְעִלִיָּהֵן.
יוֹסֵפָה הַשִּׁטָּה עֵינַיִם סְקָרְנִיּוֹת עַל פְּנֵי הַגְּבָעוֹת, מְנַסָּה לְהִבִּין
מָהוּ הַדְּבָר שֶׁמִּשְׁרָף אֶת תְּשׁוּמַת לְבָבָהּ.

"אֵת יוֹדַעַת, כְּשֶׁאָנוּ כֹּף צוֹעֵדוֹת", אָמְרָה הַנְּאָקָה, מִמְּשִׁיכָה
לְפָסַע בְּעֵצְלָתִים, פְּרָסָה אַחַר פְּרָסָה, "אֲנִי נִזְכָּרַת בְּעוֹד סְפוּר
יָפָה. פְּגַשְׁתִּי כָּאֵן פְּעַם שְׁלוֹשָׁה בַּחוּרִים צְעִירִים, וְהַמְּלֻצָּתִי

לָהֶם לָלֶכֶת בַּמַּסְלֹל שְׁלִי. הֵם הִסְסוּ, רָצוּ אוֹלֵי לְרוּץ מֵהָר, אָבֵל בַּסּוֹף הִצְטָרְפוּ אֵלַי... כִּף בָּטוּחַ יוֹתֵר. עָשִׂינוּ הַפְּסָקָה אַחַת בְּנוֹה הַמְדָבָר, וְהִגַּעְנוּ אֶל שַׁעַר הַיַּעַר תּוֹךְ חֲמֵשׁ שָׁעוֹת וּשְׁלוֹשִׁים וְשִׁבְעַ דְּקוֹת. הֵם הוֹדוּ לִי מְאֹד,״ הִיא סִימָה בְּשִׁבְעֵי עוֹת רָצוֹן.

הָאֵם בְּאַמֶּת כָּל הוֹלְכֵי הַמְדָבָר הִזָּה עָשׂוּ אֶת הַדְרָךְ בַּחֲבֵרְתָהּ שֶׁל הַנְּאָקָה? יוֹסֵפָה תִּהְתֶּה.״
 ״הָאֵם הָיוּ עוֹד אֲנָשִׁים שֶׁהוֹבִלְתָּ בַּדְרָךְ הַזֶּה?״ הִיא שָׁמְעָה אֶת בִּילֵי שׁוֹאֵלֶת, ״וְלָמָּה בַּחֲרַתְּ אֶת הַמַּסְלֹל הַזֶּה דּוֹקָא?״

כָּאֵן הַפְּסִיקָה יוֹסֵפָה לְהַאֲזִין, כִּי נִדְמָה הָיָה לָהּ שֶׁחָשָׂה רְמוֹז דָּק, בְּלִתִּי נִשְׁמָע, קוֹרְצָנִי וְרוֹמֹז.
 בִּילֵי וְהַנְּאָקָה שָׁקְעוּ בַּסְּפוּרִם שֶׁל אָב וּבְנוֹ, שֶׁצָּעְדוּ בַּחֲכָמָה בַּמַּסְלֹל שֶׁהִתְוֹתָה לָהֶם הַנְּאָקָה.
 יוֹסֵפָה הִתְעַכְבָּה צֶעֶד קָטָן וְעוֹד אֶחָד, מְכַוֶּנֶת לְבָהּ אֶל הַרְמְזִים אֲשֶׁר בְּמַרְחָבִים.

קוֹל הַרְחֵשׁ הַתְּגַבֵּר, נִשָּׂא עִם הַרוּחַ.
 ״כְּדַאי לָךְ... כְּדַאי לָךְ...״ אֵלֶּה הָיוּ מְלִים שֶׁל מִמֶּשׁ, שֶׁקְטוֹת מְאֹד, שֶׁרְחַפּוּ עַל פְּנֵי הַחוֹלוֹת הַקּוֹרְנִים בְּשִׁמְשׁ.
 ״אֵל תִּפְסֶפְסִי סִי... אֵל תִּפְסֶפְסִי סִי... סִי סִי סִי...״
 ״סִי סִי סִי...״

״וְאִז הִגַּעְנוּ אֶל שַׁעַר הַיַּעַר,״ סִימָה בֵּינֵתִים הַנְּאָקָה, ״זֶה הָיָה אַחֲרֵי חֲמֵשׁ שָׁעוֹת וּשְׁלוֹשִׁים וְשִׁבְעַ דְּקוֹת בְּדִיוֹק״.

מי יודע מה פספסו כל האנשים שחלפו כאן, במסלולה
החדגוני של הנאקה, חשבה יוספה לעצמה.

מי יודע מה מסתתר כאן, מאחורי הגבעות, אולי במרחק
של צעדים ספורים...

היתכן שהיא הראשונה שמצליחה לקלט את סודותיו
המרחפים של המדבר?

יוספה נסוגה עוד, מניחה לקולה של הנאקה להתעמעם עם
המרחק.

"אוצרותת... אוצרותת... אוצרותתתת..." היא

שמעה עתה את הלחש ברור וחד, ומלותיו בהירות כשמש
היוקדת. לבה של יוספה קפץ. אוצרות!

היא ידעה, היא הרגישה שמשהו טמון כאן!

הגבעות זהרו בקרני השמש. ערפל קלוש שרה מעליהן, אולי
בגלל האבק שהעלו החולות. גבעה אחת רחוקה נדמתה לה
כמשגרת קריצה של אור סגלגל, קסום. מאחרת עלה רמז
של זהר ורד.

יוֹסֵפָה נְסוּגָה חֶרֶשׁ עוֹד צַעַד. וְעוֹד אֶחָד. וְעוֹד.
וְאֵז, גִּיל גּוֹל גִּיל גּוֹל, מְטִבֵּעַ כְּסֶף קֶטָן, נוֹצֵץ, הַתְּגַלְגַּל נְחָפֵז
בְּמוֹרֵד גְּבֻעָה וְנַחַת בְּלִי קוֹל בְּחוֹל הַרְף אֲשֶׁר לְרַגְלֶיהָ.

